

1.

Коли Юен повертався додому, було вже темно.

Проїжджаючи повз знак Дорсету, він відчув знайоме полегшення. Юен завжди недолюбливав Девон. І зараз, поки його машина торохкотіла освітленою місячним сяйвом порожньою дорогою, він чимдуж намагався зосередитися на тому, що чекало на нього попереду, замість того, де він щойно побував.

«Думай про щось позитивне», — казав він собі. Якщо пощастить, вдома на нього чекають залишки помірно огидної вчорашньої лазаньї. Може, в холодильнику навіть заваялася пляшка холодного сидру. Почастунок о другій ночі.

Та як би він не намагався зосередитися на дорозі, думками все одно повертався до образу своєї веселої надзвичайної мами у розквіті сил, яка безтурботно кружляла кухнею і смішила його, поки він сидів над недоїденими рибними паличками. Жінка, від якої він повертався, була заледве блідою тінню цього. Оболонкою, що залежала від стороннього догляду. Юен почухав бороду, намагаючись стерти з себе почуття провини.

«Міркуй як собака», — казав він собі. Собаки живуть у теперішньому, для них існує тільки зараз. Це

хороший підхід. (Наступного дня пообіді Юен поділився цією думкою з дружиною, на що та відповіла: «Собака сере в саду. Це ти теж збираєшся перейняти?» і повернулася до покупок на eBay).

Коли машина потяглася схилом угору, Юен озирнув узбережжя. Це була наймальовничіша ділянка дороги — і вдень, і вночі. І зараз, вересневої опівночі, він відчув, що світ належить лише йому.

Він зробив такий видих, якому навчився із застосунків для медитації, відчуваючи вдячність за пейзаж чорнильно-чорної води, поцяткованої мерехтливим місячним світлом. За затоку, що вигиналася праворуч.

Він повернув погляд назад на дорогу й відчув удар паніки.

На дорозі щось є.

Ти зараз вріжешся.

Вивернув кермо...

Машина втратила керування...

Різке гальмування...

Удар. Поштовх. Зупинка.

Дихай.

Кузов заскрипів від різкої зупинки. Двигун заглухнув.

Юен спробував відчути тіло. Адреналін потроху вщухав.

Його першою думкою було: «Мабуть, це олень».

Другою, коли він визирнув через вітрове скло: «Це не олень».

Тремкими пальцями він дотягнувся до кнопки аварійки.

Юен вийшов із машини й несміливо рушив у бік нерухомої тіні посеред порожньої А-35, не усвідомлюючи, що лишив дверцята відчиненими, і не чуючи набридливого вереску з автомобіля. Він не помічав, як миготливі аварійні вогні освітлювали темряву у помаранчевий колір. Він був занадто зосереджений на об'єкті попереду.

Підходячи ближче, на мить Юен неначе побачив себе згори. Крихітна самотня фігурка у безкрайньому просторі. Запах трави й морської солі лоскотав ніздрі. Нічна тиша оглушувала.

Він наблизився до об'єкта, що лежав на подвійній смузі. Він його не збивав. Миттєве полегшення одразу ж поступилося жаху від усвідомлення того, що це було.

Не олень.

Мертве тіло.

Мертвий чоловік. Мертвий дорослий чоловік.

Що рівно сидів на дерев'яному стільці з високою спинкою. Прив'язаний. Майже голий — нижня частина його тіла була запхана у мішок, зав'язаний на поясі.

Полишений тут. Наче його — тіло, труп, трясця, труп — зумисно сюди притягли. І поставили стілець рівно посеред дороги.

Сплановано.

Та найбільш разючим було не положення трупа на стільці.

На голові в нього була прилаштована корона з оленячих рогів.

Юен інстинктивно потягнувся до них, та швидко усвідомив, що цього не варто робити, і відсмикнув руку.

Він витяг із кишені телефон. Повагався. Треба дзвонити «999»? Трохи запізно для швидкої.

Він усе одно набрав номер і сказав оператору, що йому, ймовірно, потрібна поліція.

2.

Коли пролунав дзвінок, Нікола Бридж не спала. Годинник на тумбочці показував 03:17.

Вона прокинулася ще о 02:42, проспавши майже чотири години. Відтоді непорушно лежала й боролася із бажанням взяти в руки телефон і ввімкнути світло. Нікола витріщалася на нову стелю. Крізь щілину у дверях з коридору пробивалося світло і вузькою смужкою падало на підлогу й край ліжка. Вони досі залишали його увімкненим — хоча її сину Ітану було вже сімнадцять, та жоден із них не хотів порушувати цієї звички з часів його дитинства.

Ніколі ще жодного разу не вдалося проспати у новому будинку всю ніч, не прокидаючись. Хоча й минуло вже сім тижнів. Вона не думала, що в цьому винен дім. З будинком усе було гаразд. Зі спальнею теж. Вона навіть сподівалася, що з часом він їй полюбить. Та вона все одно прокидалася щонаочі приблизно о третій.

Злою.

У неї завжди був сторожкий сон. Із народженням Ітана це тільки посилювалося — вона стала ще чутливішою до нічних звуків, реагуючи на потреби свого сина. Відтоді безтурботний сон став розкішшю, доступною лише іншим, включно з Майком. Коли вони

тільки-но почали зустрічатися, вона була в захваті від того, як він спав — майже не рухався, був таким спокійним. Також він казав, що йому ніколи не сняться сні. Їй це здалося підозрілим.

Вона навчилася жити зі своїм безсонням. Раніше їй навіть подобалося бути наодинці з темрявою. Тиша давала їй змогу думати — іноді про роботу, іноді про життя. Іноді вона раптово вносила ясність та дозволяла побачити ситуацію під іншим кутом. Та з переїздом це змінилося. Нікола більше не хотіла залишатися наодинці з думками, що навалювалися о третій ночі. Радше навпаки.

Лежачи в ліжку, вона відчувала, як у ній закипав гнів. Ці нічні емоції зазвичай розвивалися за схожим сценарієм. Гнів переростав у образу, що повільно перетікала у невпевненість у собі й провину, зрештою заганяючи її до глибокої ями екзистенційного жаху, перш ніж повернутися до стану, який вона не могла описати інакше як гарячка. На цьому етапі її серце починало шалено калатати, і вона намагалася впоратися з цим за допомогою дихання. Інколи їй щастило, і ближче до п'ятої ранку вдавалося знову заснути. Та частіше вона просто лежала до сьомої, зрештою взявши навушники й увімкнувши плейлист, що повертав її у часи молодості й надії.

Щоночі її гризло й не давало спати лише одне просте питання: «Я прийняла правильне рішення? Чи була дурепою?».

Дзвінок на тумбочці відволік її від витріщання у стелю. Нікола досі залишала телефон на м'якій подушечці, щоб у разі чого вібрація розбудила лише її.

Тепер у цьому не було потреби, але звичка залишилася. Вона швидко схопила телефон, відчуваючи як він вібрує, прийняла виклик і одразу відзначила знервований голос на іншому кінці.

Детективка-сержантка Нікола Бридж з недовірою слухала оповідь про причину виклику.

У спробі безшумно вислизнути зі спальні на світло, вона перечепилася за дві досі нерозпаковані коробки та вилаялася. Певно, Ітан відсунув їх від входу до своєї спальні, створивши таким чином перешкоду для інших, — типовий егоїзм сімнадцятирічного підлітка, втілений у картоні.

Двері до гостьової спальні зі скрипом відчинилися, і в коридор виповз заспаний Майк.

— Вибач, вибач... — шепотіла Нікола.

— Усе гаразд? — пробубонів він у відповідь, досі не прокинувшись.

— Мене викликали, — сказала вона, демонструючи телефон як доказ.

Майк кивнув.

— Будь обережна, — сказав він і поплівся назад у темряву гостьової спальні, тихенько причиняючи двері.

«Добре, хоч ти міцно спиш», — роздратовано подумала Нікола й рушила до сходів.

«Ну, хоча б не вдень», — подумала Нікола, прямуючи нічною дорогою на захід. Тоді перешкода на А-35 просто навпроти Вінстоуна, де дві дорожні смуги зливаються в одну, цілковито паралізувала б рух. Ця дорога була основною артерією, що вела мандрівників